

Bjørnens Sjæl

Bjørnen er et farligt Dyr, men vi behøver den. Vi må jage den og dræbe den; men så må vi også træffe visse Forsigtighedsregler mod, at Sjælen kommer og øver Hævn.

Bjørnen ved alt og hører alt, hvad Menneskene taler om. Når Bjørnejægeren kommer hjem med Fangst, bringes den afflåede Hud ind i Huset og lægges i en Krimerfik, Kasse til Hundefoder.

Hvis det er en Hanbjørn, hænges hen over Snuden en Fangerem med Harpunspids og Harpun, lidt Spæk og Kød og nogle Skindlapper, altsammen til den dræbte Bjørns Sjæl. Med Skindstumperne skal den lappe sine Støvler; Bjørne går så meget. Hvis det er en Hunbjørn, hænges blot et Stykke tilberedt Skind af en Sæl over Huden og lidt Kød og Skindstumper til Lapning.

Det holdes således hængende i fem Dage.

Endvidere opsamles alle Knoglerne, efterhånden som Kødet spises, og lægges i en Bunke ved Siden af Hovedet i Vindueskarmen. Hovedet skal vende ind efter.

Dette gøres, for at Bjørnenes Sjæl ikke skal have alt for svært ved at komme hjem. Den får Menneskeudrustning, fordi Bjørne ofte optræder i Menneskeskikkelse.

Der fortælles således, at en Kone en Gang på en Vandring kom til et Hus, hun aldrig før havde set, og så gik hun derind. Der var ingen hjemme, men henimod Aften kom Husets Beboere hjem, og det viste sig, at det var Bjørne i Menneskeskikkelse. Så skyndte hun at gemme sig ved at krybe ind bag Skindtapetet.

Bjørnene kom nu hjem, og hun så, at en af dem bar Fangerem og Harpun, således som Menneskene plejer. Da Bjørnene havde spist, gik de til Ro, og den Bjørn,

som bar Menneske-Redskaberne, kom til at ligge lige ud for Konen.

„Besynderligt som Skinddækket her på Væggen runder ud!“ sagde Bjørnen en Gang. Og Konen, som var bange for, at hun skulde blive opdaget, kvalte sit Barn, da det var ved at briste i Gråd. — Den Bjørn, som bar Fangelinen, var Sjælen af en Bjørn, som lige var bleven dræbt af et Menneske, og de Redskaber, den bar, var netop dem, som Jægeren havde hængt op over dens Hud.

Konen kunde høre dem tale om Menneskene, og de sagde:

„Ja, mod dem kan vi ikke stå os, for de spærrer os Vejen med deres Hunde og dræber os med deres Pile.“

Næste Dag, da Bjørnene var tagne ud på Fangst, flygtede Kvinden hjem og fortalte de andre, hvad hun havde oplevet.

Dette skete for længe siden i vore første Forfædres Tid, og vi fik således Kundskab om Bjørnenes Sjæl.